

Dr Marv Wilson, Prorocy, Sesja 24, Izajasz, część 2

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 24, Izajasz, część 2.

W porządku, jestem gotowy, aby zacząć. Pomódlmy się słowem.

Panie nasz, Jezu Chryste, nie rozumiemy, jak prorocy mogli przemawiać pod natchnieniem Twojego ducha. Rzeczywiście, jest to tajemnica, ponieważ ich słowa są ich własnym słownictwem, a mimo to wierzymy, że to ty nadzorowałeś, kierowałeś, rzeczywiście przemawiałeś przez nich. A kiedy kontemplujemy to, co ludzkie i boskie w tym procesie inspiracji, jesteśmy wdzięczni za to, że prorocy przypominają nam, że nie ma możliwości, aby mogli powiedzieć pewne rzeczy, chyba że mieli nadprzyrodzoną rękę na ich dłoni.

Dziękujemy Ci za sposób, w jaki Jezus mówi w 24. rozdziale Ewangelii Łukasza o tym, jak świadczą o Nim prorocy, Mojżesz i Psalmi. Dziękujemy Ci, że przyszliśmy do Tego, o którym pisali i którego oczekiwali prorocy. Modłę się, abyśmy docenili stronę krzyża, po której stoimy, gdy patrzymy wstecz i kontemplujemy majestat, mądrość i objawienie Boże. Pomóż nam zrozumieć proroka Izajasza w nowy sposób, proszę. Bóg pośredniczy we wszystkim, co dzisiaj robimy, oddajemy się Tobie i sobie w tej klasie. Modłę się o to przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

OK, przypomnienie, kilka rzeczy. Po pierwsze, dziś po południu, 4:45, dobrze? Wtedy opuszczamy dolny poziom.

Spotkamy się w Gilly's Lounge i samochodach za drzwiami. Wyruszamy do Sederu w Swampscott. Zatem powinien to być czas dobrej zabawy i nauki.

Zawsze uczę się nowych rzeczy jako chrześcijanin. Nie widzę, żeby wielu chrześcijan żyło tym życiem z powodu exodusu, co jest bardzo smutne, ponieważ Paweł pisze w 1 Liście do Koryntian 10, zwracając się do wierzących w Greków, a nie do wierzących Żydów, ale do dzikich gałązek oliwnych, takich jak ja i większość z was. Nasi przodkowie przeszli przez Morze Czerwone.

To są nasi ojcowie, a nie przedstawiciele innej społeczności. Posiadamy nową historię, jak mówi John Bright, historia Izraela staje się naszą historią. To prorocy, to mędracy, to patriarchowie stają się nasi.

Jeśli należysz do Chrystusa, jesteś nasieniem Abrahama i wszystkimi następującymi po nim przypisami. Zatem przyjmujemy to doświadczenie wiary, w które przybyliśmy,

a kościół, jak powiedziałby nam John Bright, jest przedłużeniem Izraela, a nie oddzielnym od Izraela. Jest częścią Izraela.

A bez tej historii nie jesteśmy w stanie się wytłumaczyć. To właśnie powiedział Paweł w Liście do Rzymian 11, który jest najgłębszym korzeniem drzewa oliwnego, które nas podtrzymuje i odżywia. Dlatego dziś wieczorem przyjrzymy się jednemu z tych wielkich tematów formacyjnych, które leżą u podstaw naszej wiary, a mianowicie odkupieniu i wolności, na których Jezus budował około 1400 lat później w wieczniku.

Wziął to samo święto i nadał mu nowe znaczenie. Dokonał radykalnej rewizji Midraszu na ten temat. Naucza wolności w głębszym sensie.

Te połączenia, które możesz nawiązać ze sobą, ale podstawę tego wszystkiego rozważymy dziś wieczorem. Nie zapominaj, że w poniedziałek mamy kolejne wspólne spotkanie, więc chcesz przejrzeć ten materiał. Chcę dzisiaj zrobić dwie rzeczy.

Kilka dodatkowych komentarzy na temat samego Izajasza i księgi, a następnie chcę poruszyć niektóre kwestie związane z dość interesującą kwestią, kto napisał Izajasza, kwestią autorstwa Izajasza. Ostatnim razem powiedzieliśmy, że istnieje wczesna żydowska tradycja mówiąca, że Izajasz mógł zostać wepchnięty do wydrążonego pnia drzewa i przepiłowany na pół za panowania Manasses, najokrutniejszego króla południowego królestwa. Chociaż Biblia nam tego nie mówi, może nawiązywać do tego we fragmencie Listu do Hebrajczyków.

Izajasz miał dwóch synów, jednego wspomnianego w rozdziale 7, drugiego w rozdziale 8. Symboliczne znaczenie tych imion. Bóg zamierza zachować resztkę, mimo że armie asyryjskie miały napaść na południowe królestwo. I szybko do łupu, przymocuj zdobycz, łupy wojenne, tak szybko, jak tylko możesz.

Przypominamy o dwóch rzeczach. Po pierwsze, król Achaz, któremu zagraża asyryjski moloch, rzeczywiście by przeżył. Z drugiej strony nie byłoby to możliwe bez znacznych kosztów.

I tak rzeczywiście nastąpiłaby zagłada. Mówi nam o spotkaniu Asyrii z południowym królestwem. W porządku, jeszcze kilka rzeczy, które chcę powiedzieć o Izajaszu.

Powiedziałem, że w Qumran odkryto wiele rękopisów, które sięgają czasów sprzed czasów Jezusa, co ponownie przypomina nam o centralnym miejscu, jakie Izajasz zajmował w życiu społeczności żydowskiej. To było bardzo ważne dzieło. Każda książka, którą sięgniesz po Zwoje znad Morza Martwego, będzie miała na ten temat wiele do powiedzenia.

Mówi o wierzeniach mesjańskich w Qumran. I oczywiście Izajasz był częścią tej historii. To najbardziej mesjanistyczny prorok ze wszystkich.

I chociaż Qumran jako społeczność, gdyby to byli Esseńczycy, którzy stworzyli zwoje, mogła mieć nieco inną wersję Mesjasza. Była to wspólnota mesjańska. Czekano na koniec epoki.

Wycofało się z reszty świata, aby się oddzielić. Wiemy, że Izajasz był mieszkańcem południowego królestwa. Rozdział 7 mówi o Izajaszu, który sprawdzał dostawy wody dla miasta Jerozolimy i obawiał się zbliżającego się ataku.

Wiemy zatem, że znajdował się 40 km od Micheasza, zatem obaj przebywali w tym czasie w Judzie. Już to komentowaliśmy. W przeciwieństwie do Jeremiasza, któremu Bóg wyraźnie nakazał pozostać stanu wolnego, ponieważ jest to symbol przypominający, że południowe królestwo szybko dobiega końca.

Zatem brak wiedzy o radości małżeństwa był sposobem na powiedzenie, że pod wieloma względami będziesz płaczącym prorokiem. Płacz, przeciwieństwem płaczu jest radość, świętowanie, wesele, jeśli wolisz. Będziesz moim mężem.

I przypomnijcie swoim rodakom, że Babilon jest tuż za rogiem. Nadchodzi wygnanie. Izajasz natomiast zachował się normalnie.

Ożenił się, co jest tak fundamentalne w Biblii, a nie celibat. Prowadzi nas to aż do pierwszego z 613 przykazań. Peru Uruvu , bądź płodny i wzrastaj.

Pierwsze przykazanie w Biblii stanowi podstawę normatywnego myślenia. Dlatego jego żona jest opisywana jako prorokini. Wrócimy do tego tematu.

Kolejna interesująca kwestia dotycząca Izajasza. Wiele osób nie zdaje sobie sprawy, że napisał on inne księgi. Na przykład życie Uzzasza. Najwyraźniej Izajasz rozpoczął swoją służbę, a jego powołanie nastąpiło w roku śmierci Uzzasza.

Dlatego Izajasz mieszkający w Jerozolimie przez dziesięciolecia obserwował Uzzasza. 2 Kronik 26,22 wiąże imię Izajasza z jakąś biografią lub kroniką dotyczącą życia Uzzasza. Jeden z trzech lub czterech najbardziej pobożnych królów południowego królestwa. Kilku z najbardziej pobożnych to Uzzasz, Ezechiasz i Jozjasz.

Możesz argumentować za kilkoma innymi, ale to są trzy najważniejsze; Biblia kładzie duży nacisk na to, że Jozjasz niesie przebudzenie, starając się zjednoczyć północ i południe podczas wielkiej Paschy, tak jak to robimy dzisiaj wieczoru. Uzdrawienie wyłomów, to samo w przypadku Ezechiasza. Ezechiasz był bardzo pobożnym królem.

Uzzjasz popełnił kilka błędów, spalił kadzidło w świątyni, w wyniku czego został trędowaty i musiał odizolować się od innych ludzi, ale ogólnie rzecz biorąc, zrobił wiele dobrych rzeczy. Zmodernizował armię, umieścił armię w południowym królestwie liczącą 307 500 wojowników i wyposażył ich wszystkich w odpowiednią zbroję obronną.

Kilka innych przemyśleń. Nowy Testament wymienia Izajasza po imieniu 20 razy częściej niż wszyscy pozostali piszący prorocy razem wzięci. 20 razy słyszymy słowo Izajasz, co ponownie przypomina nam, jak mocno autorzy Nowego Testamentu czerpali z Izajasza, zwłaszcza Pawła. To jednak trochę mylące, jeśli cofniesz się do Nowego Testamentu i weźmiesz pod uwagę liczbę rozdziałów, Izajasz faktycznie zajmuje 5. miejsce pod względem długości.

Oczywiście Psalmy są najdłuższą księgą Starego Testamentu. To oczywiste, ale możesz nie wiedzieć, jeśli chodzi o względną długość, że chociaż Księga Rodzaju ma wiele wersetów i 50 rozdziałów, a nie 66 rozdziałów Izajasza, Księga Rodzaju jest w rzeczywistości drugą najdłuższą księgą w Biblii hebrajskiej. Ten interesujący rozdział dotyczący poszukiwania narzeczonej dla Izaaka liczy 67 wersetów.

Niektóre z tych rozdziałów narracyjnych pojawiają się w Księdze Rodzaju. Ezechiel, choć ma zaledwie 48 rozdziałów, jest w rzeczywistości trzecim co do długości zwojem. Na początku lat sześćdziesiątych, gdy Yigal Yadin prowadził prace wykopaliskowe na szczycie Masady, tuż obok synagogi odkrył fragment Księgi Ezechiela, który zawierał historię o ożywieniu Doliny Suchych Kości.

Tak więc, jeśli mówimy o starożytnych rękopisach, oczywiście Masada znajduje się w suchym rejonie Morza Martwego, ale nie tylko 11 jaskiń w Qumran zostało przeszukanych kilka lat po pierwszym odkryciu; istniały inne rękopisy biblijne, które sięgają czasów Starego Nowego Testamentu lub wcześniej. Przykładem tego jest manuskrypt Ezechiela z Masady. Następnie 52 rozdziały Księgi Jeremiasza i wreszcie Księga Izajasza z 66 rozdziałami.

Aby dać wam względne pojęcie, w 66 rozdziałach Izajasza, kiedy wszystkie są zszyte razem, myślę, że jest 11 różnych segmentów, które zostały zszyte razem za pomocą jelit zwierzęcych, które tworzą cały zwój. Miał 24 metry długości. Jak wspomniałem, faksymile tych 24 stóp znajduje się w Sanktuarium Księgi.

Jeszcze jedna rzecz na temat Izajasza, porozmawiajmy o Haf gnić . Nie można zrozumieć Ewangelii bez Haf gnić . Jezus rozpoczynając swoją publiczną działalność nie w Pierwszym Chrzcicielu w Dallas, ale w swojej rodzinnej synagodze w Nazarecie, jak mówi rozdział 4 Łukasza, nauczał w ich synagogach, to znaczy w rejonie Galilei.

Udał się do Nazaretu, gdzie się wychował, i w dzień sabatu udał się do synagogi. Będziesz więc dziś wieczorem podobny do swego Pana, jeśli pójdziesz do synagogi.

Tak naprawdę to właśnie ta kongregacja, choć należy do ruchu konserwatywnego, rabin nie używa słowa świątynia na określenie tej kongregacji.

Jest to synagoga, co jest bardziej tradycyjnym określeniem. W rzeczywistości synagoga to greckie określenie oznaczające gromadzenie się i odnoszące się do ludzi. Udał się do Nazaretu i według swego zwyczaju wszedł do synagogi, wstał, aby czytać, i podano Mu zwój proroka Izajasza.

Zatem prawdopodobnie mieli genizę, czyli magazyn, w którym trzymali rękopisy, a niektóre z tych starych geniza, jak w synagodze w Kairze, dostarczyły bardzo, bardzo starych i bardzo, bardzo cennych rękopisów. Ale przy przechowywaniu tych dokumentów w trybie tygodniowym, miesięcznym i rocznym był jakiś pojemnik i przekazywano Mu ten zwój, który go rozwijał. Więc prawdopodobnie rozwinęli go do około 21 stóp; Powiedziałem tylko 24, ponieważ – pamiętajcie – w Biblii hebrajskiej aż do XIII wieku naszej ery nie było podziału na rozdziały.

Trzeba więc było wiedzieć, gdzie w zwoju znaleźć to miejsce. Dlatego we współczesnych synagogach Tory, które w sposób oczywisty nie mają numerów rozdziałów ani numerów wersetów, muszą być wcześniej zapisane, jeśli podczas nabożeństwa odbywa się więcej niż jedno czytanie. Może to spowodować opóźnienie w realizacji usługi o około 10 minut do czasu faktycznego rozwinięcia zwoju i znalezienia miejsca.

Aby więc skrócić potrzebny czas, wstępnie rzucają, następnie odkładają je na bok i wyciągają. Mówi więc o rozwinięciu zwoju i znalazł to miejsce. To małe słowo, On znalazł to miejsce.

Tam, gdzie było napisane, Ruach Adonai spoczywa na mnie, ponieważ mnie namaścił. I oczywiście wiemy, że dzisiaj pochodzi to z rozdziału 61. Następnie, w wersecie 20, po tym, jak utożsamiał się ze sługą Pana, zwija zwój, oddaje go słudze i siada.

A co się teraz dzieje w synagodze? Kiedy po 330 roku p.n.e. przybył tu Aleksander Grek, zapragnął zmienić wszystko na język grecki. Apostoł kultury greckiej i hellenizacji świata śródziemnomorskiego i wielu punktów na wschód od niego. Zatem, powiedział, bardzo pobożni Żydzi obawiali się zbyt wielu zmian.

Przypominamy, że w Dziejach Apostolskich były dwa rodzaje Żydów, głównie w Dziejach Apostolskich. Jedną grupę nazywamy hebraistami. Druga grupa, helleniści.

Hebraistami byli Żydzi, którzy mieszkali w ziemi Izraela, mieszkali blisko świątyni, nie przyjmowali nowych rzeczy językowych ani kulturowych od diaspory. Byli bardzo, bardzo tradycyjni w swoim stylu życia. W większości nie byli otwarci na zmiany.

A potem byli hellenistyczni Żydzi. To podchwyciło najnowsze trendy, niektóre z nich. Nie bali się znacznie swobodniej przyjąć lingua franca.

Trzykrotnie zacytuj źródła pogańskie w pismach Pawła. Cytuje źródła pogańskie. Dlaczego? Paweł był Żydem z diaspory.

Mieszkał na terenie dzisiejszej Turcji, w małym miasteczku Tars położonym nad Morzem Śródziemnym. Miał więc obywatelstwo rzymskie. Paweł miał swobodniejszą i bardziej otwartą edukację.

Co robi Paweł? Paweł znał grekę, a nie tylko hebrajski i aramejski. Prawie połowa cytatów z Pawła pochodzi z Septuaginty. Paweł mógł więc zacytować Septuagintę.

Miał bardziej otwarty kontakt z kulturą grecką, podobnie jak Stephen. Chodzi mi o to, że kiedy Machabeusze przybyli do ziemi Izraela i około roku 168 walczyli z Grekami Seleucydami, jedna z wielkich bitew między Testamentami miała miejsce w roku 198. A ci z was, którzy kiedykolwiek pójdą do Izraela, pójdą do Banias, jeśli udasz się do północnej części kraju.

Baniasz jest poświęcony greckiemu bogu natury, PAN, Pan, ale nie można powiedzieć Pan, mówisz Ban, ani Baniasz, na pamiątkę tego bóstwa, czczonego na obszarze, gdzie wylewa się obfitość wody. I jest to obszar, gdzie można zobaczyć grotę poświęconą tam bogu Panowi. To hellenizm.

To jest obszar, z którego przybyli Ptolemeusze z Egiptu. Jednym z generałów Aleksandra był Ptolemeusz. Kontrolował Palestynę aż do 198 roku p.n.e., po podziale imperium w chwili śmierci Aleksandra. Drugą grupą, Seleucydzi, którzy zarządzili z Damaszku, byli Grecy syryjscy.

Stoczyli tę wielką bitwę, którą Nowy Testament nazywa Cezareą Filipową. Ptolemeusze zostali pokonani i zostali zniszczeni. Septuaginta została spisana za czasów Ptolemeusza około roku 275 w Egipcie.

Teraz, jakieś sto lat później, zostali zdmuchnięci, wracają do Egiptu i kto teraz przejmuje władzę? Grecy Seleucydzi, którzy trzydzieści lat później stali się ludem przenoszącym się w rejon Jerozolimy. Antioch Epiphany mówi: wprowadźmy tych Żydów w bardziej hellenistyczny sposób życia. Rodzina Machabeuszy mawiała zasadniczo: powieś to na nosie.

Nie zgadzamy się na to. Będziemy walczyć. Zatem Judasz, młotek, Machabeusz, po zbezcieszczeniu świątyni itd., stawia opór.

Pochodził z rodziny kapłańskiej. I oczywiście mamy Chanukę, którą Jezus obchodzi w Jerozolimie, Jan 10:22, która upamiętnia zbezcieszczenie świątyni, kiedy

umieszczono tam Zeusa i Żydzi muszą oczyścić świątynię. Co tu się dzieje? Przeczytaj Księgę Machabejską.

Mówi nam o pochodzeniu haftary. Mówi, że gdyby znaleziono Żydów z kopiami Tory, groziłaby im śmierć. A jeśli obrzezali swoje dzieci, kobiety mogły zostać ukarane śmiercią.

Żydzi, szczególnie w II wieku, rozwinęli bardzo interesujący system czytań. Znaleźli fragmenty proroków, które tematycznie łączyły się z tematami Tory, więc zaczęli czytać proroków.

I oczywiście podstawą judaizmu jest Tora. Prorocy zastanawiają się nad tematami już zawartymi w Torze, podobnie jak w pismach. I tak te czytania proroków, czytania haftarah, jak są one znane, czyli haph torot, czyli liczba mnoga, czytano w synagogach i podczas zgromadzeń Żydów.

A gdyby przyszli Grecy syryjscy i zapytali: co czytasz? Och, nie mamy tu żadnych Tory. Jednakże to, co robili, polegało na dopasowywaniu czytań odpowiednich do konkretnej parszy z Tory, która zwykle była czytana w tym cyklu czytań Tory. Więc to jest prawdopodobnie to, co masz w 4. rozdziale Łukasza, czyli czytanie haftarah.

Byłoby to zatem coś, co poruszałoby pewne tematy z odpowiedniego czytania Tory na ten dzień. W porządku, więc to właśnie robi Jezus w swojej rodzinnej synagodze w Nazarecie. I chociaż z biegiem czasu Żydzi nie byli już zagrożeni czytaniem Tory, ostatecznie procedura ta utknęła.

I tak właśnie jest w dzisiejszych synagogach. Ponadto w każdy szabat odbywa się czytanie haftary, które towarzyszy normalnemu czytaniu Tory. Fascynujące jest to, że Żydzi w dawnych czasach czytali Izajasza 53 jako część haftary.

Ale ponieważ Żydzi tak wiele przeżyli z rąk Tory, a Tora była chrześcijan, jeśli chodzi o mówienie o Izajaszu 53, ponieważ Kościół często zmuszał Żydów do myślenia o Izajaszu 53 w bardzo chrześcijańskich kategoriach interpretacyjnych, Żydzi w końcu się wycofali i przestał używać Izajasza 53 jako części haftary. Więc dzisiaj tego nie znajdziesz. Ostatnie słowa na temat haftarah.

Spośród wszystkich czytań haftary w życiu synagogi większość pochodzi z proroctwa Izajasza. A jeśli kiedykolwiek pójdziecie ze mną do synagogi i weźmiecie księgę haftary, księgi używanej do czytania Tory, która zawiera również odpowiednie czytania z proroków, haftarę, przekonacie się, że jest 20 haftar z Izajasza, 9 od Jeremiasza, 10 od Ezechiela i 16 od Królów. Królowie w haftarah, to prawda, pierwszego dnia zajęć nauczyłeś się, że Królowie, 1 i 2 Kronik, 1 i 2 Królowie, są częścią Nevi'im.

Są to więc skoordynowane odczyty. Zawiera oczywiście pewien materiał proroczy. Częścią tego są materiały Eliasza i Elizeusza z 1 i 2 Księgi Królewskiej.

Nie myślmy więc, że nie ma to nic wspólnego z prorokami. W porządku, przejdę teraz do kwestii autorstwa Księgi Izajasza. I jest kilka rzeczy, które chciałbym na ten temat powiedzieć tytułem wstępu.

Po pierwsze, nie będę w stanie zagłębić się w ten temat, ale chcę spróbować dać wam wyobrażenie o tym, jakie są argumenty za tym, co czasami nazywa się jednością księgi. Dlaczego istnieje jedna szkoła, która twierdzi, że Izajasz, prorok, jakiego znamy, jest jedynym prorokiem w nim, syn Amosa, jest w istocie autorem całej księgi. Drugi zaś twierdzi, że księga jest podwójnie autorska, albo, jak usłyszałem kiedyś na tym kampusie, jeden z wykładowców, który przemawiał na temat proroctwa Izajasza; zacytował Sheldona Blanka, który pisał o Izajaszu i twierdzi, że mogło być aż 18 różnych Izajaszów.

Jednak bardziej powszechny jest pogląd mówiący o dwóch Izajaszach. Deutero - Izajasz to ten, który utrzymuje wielokrotne autorstwo księgi. Deutero - Izajasz , czasami nazywany drugim Izajaszem, jest tym, który byłby autorem drugiej głównej części księgi, 40-66.

A data tego tak zwanego Deutero , czyli drugiego Izajasza, byłaby około 540 rpn. Zatem to jest Deutero -Izajasz. Teraz w twoim podręczniku autorstwa Newsome'a będzie używane słowo Deutero -Izajasz, a wiele podręczników zajmujących się Izajaszem będzie odnosić się do Deutero -Izajasza, niektóre odnoszą się do Trita-Izajasza, trzeciego Izajasza. Widząc inną rękę w książce, kolejny rozwój w redakcji książki, Trita, rzekomo 55-66, ten końcowy segment około 11 rozdziałów z 55-66, 11 lub 12 rozdziałów.

Myśl jest tutaj taka, że drugi Izajasz żył wśród jeńców w Babilonii, a myśl tutaj dotyczy drugiej szkoły Izajasza, że życie wśród jeńców odzwierciedla warunki wygnania w niewoli. Uчени często uznawali Drugiego Izajasza za jednego z najwybitniejszych autorów Pisma Świętego, za jedną z najwybitniejszych części materiału prorocznego, a jednak wydaje się to bardzo, bardzo dziwne, jeśli ta osoba, która napisała te 27 rozdziałów od 40 do 66, to geniusz literacki, jego nazwisko zniknęło jeszcze zanim dotarliśmy do Nowego Testamentu, kiedy przetłumaczono Septuagintę. I prawdą jest, że w Biblii hebrajskiej mamy pewne pseudonimowe lub przynajmniej anonimowe dzieła.

Nie wiem, kto napisał Koheleta, ale podejrzewam, że to właśnie Kohelet przetłumaczył Septuagintę i spojrzenie na życie oczami Salomona, może w dramatycznej personifikacji, ale prawdopodobnie nie zostało napisane specjalnie przez Salomona. Mamy List do Hebrajczyków w Nowym Testamencie, co oczywiście jest dziełem anonimowym, istnieje wiele sugestii, kto napisał List do Hebrajczyków.

Niektóre egzemplarze Nowego Testamentu podają nawet list Pawła do Hebrajczyków.

Mój teść miał starą Wersję Króla Jakuba, a na dodatek List Pawła do Hebrajczyków. Dziś zwykle tego nie widać. Argumenty na rzecz 2. Księgi Izajasza, całe kwestionowanie autorstwa Izajasza, zaczęło się tak naprawdę dopiero w drugiej połowie XVIII wieku, a było wielu uczonych, zwłaszcza niemieckich, od czasów Rewolucji Francuskiej w 1789 r. i na początku XIX w., później w XIX w. i na początku XX w.

Ludzie zaczęli kwestionować różne części księgi, kwestionując ją, czy mogła pochodzić z ręki proroka Izajasza z VIII wieku. A główne argumenty stojące za szkołą Deutero - Izajasza. Podam trzy główne argumenty. Jednym z nich jest kwestia tła historycznego książki.

Choć niektórzy zaczęliby od obserwacji, imię Izajasza nie jest użyte w wersetych 40-66 i nie przeczytacie nic o Izajaszu. Oczywiście w rozdziale 7 jest mowa o narodzinach jego dzieci i jego żony, prorokini, i tak dalej. I rzeczywiście spotykasz Izajasza w tej historycznej przerwie.

Gdzie udziela porad duszpasterskich Ezechiaszowi. Ale potem, kiedy dojdiesz do czterdziestki, jego nazwiska naprawdę brakuje. Ale trzy główne argumenty to przede wszystkim kontekst historyczny.

Argumentuje się, że te rozdziały, 40-66, nie pasują do czasów proroka Izajasza z VIII wieku. Rzeczywiście odzwierciedlają inny okres. Odzwierciedlają okres niewoli babilońskiej.

Southern Kingdom Falls, 586. To Jeremiasz i Daniel powiedzieli, że niewola będzie trwała 70 lat. I tak te 70 lat wkrótce dobiegnie końca, a większość uczonych wyznających szkołę deutero powiedziałaaby, że Cyrus był już na radarze.

To Persja wkroczy, obali Babilon i przejmie przywództwo nad starożytnym Bliskim Wschodem w 539 roku. Mamy więc inne otoczenie historyczne. Z opisu kilku fragmentów wynika, że miasta judzkie są opuszczone i zrujnowane.

A świątynia może być w ruinie. A ludzie są na wygnaniu jako jeńcy. A jak zaczyna się rozdział 40? Nachamu , nachamu ami , pocieszajcie, pocieszajcie mój lud.

Jerozolima zapłaciła podwójnie za cały swój grzech. Wygnanie nastąpiło, jak przepowiedział Jeremiasz, z powodu głównego grzechu bałwochwalstwa. Zdaniem Jeremiasza w Judzie było wielu, wielu bożków.

I tak, mówiąc duchowo, głównym problemem było oczyszczenie południowego królestwa z bałwochwalstwa. I nigdy więcej w historii narodu żydowskiego nie stało się to poważnym problemem. Nie można przejść do stron Nowego Testamentu i powiedzieć, że bałwochwalstwo jest głównym problemem.

O tak, 1 Jan mówi: trzymajcie się od bożków. W Nowym Testamencie jest jeszcze kilka innych, mniejszych odniesień. Ale nie jest to główny ani ulubiony temat nauk Jezusa, prawda? To pytanie retoryczne.

Nie. Izrael wyciągnął lekcję. Stracili ziemię z powodu bałwochwalstwa.

Więc przypuszczalnie mamy tutaj do czynienia z innym miejscem, innym kontekstem historycznym. Drugą kwestią podniesioną przez drugą szkołę Izajasza jest inny styl literacki. Są one zapisane, mianowicie od 40 do 66, w stylu hebrajskim zupełnie odmiennym od pierwszego.

Ten styl języka hebrajskiego jest znacznie bardziej emocjonalny. Pisarz uosabia miasta i przyrodę. Wydaje się, że próbuje opowiadać historie, które należy nadać dramatycznym akcentom.

Figury retoryczne. Bardzo mocne rzeczy w Biblii. Trawa więdnie i kwiaty więdną, ale słowo Pana trwa na wieki.

Ci, którzy pokładają nadzieję w Panu, odzyskają siły. Będą wzbijać się na skrzydłach jak orły, biegać i nie zmęczyć się, chodzić i nie mdleć. Niektóre z tych klasycznych fragmentów, które znamy ty i ja, pochodzą z Drugiego Izajasza, gdzie w bogaty sposób posługuje się on poezją, porównaniami i metaforami.

Tak więc styl literacki odzwierciedla poezję o wielkim pięknie i mocy w innym idiomie od 1 do 39, który jest zwykle znacznie bardziej historyczny lub styl ten skupia się bardziej na naganie. Natomiast od 40 do 66 jest inaczej. Trzeci główny punkt poruszony przez szkołę Deuterona – Izajasza jest jednym z trzech głównych punktów z perspektywy teologicznej.

Po pierwsze, Izajasz ostrzega. To ostrzeżenie przed sojuszami politycznymi. Jest to ostrzeżenie przed sądem, który nadejdzie nie tylko na Izrael, ale także na sąsiednie narody.

Sąd jest blisko i istnieje wezwanie do pokuty. Ale w latach od 40 do 66, jak mówi Izajasz, sąd za grzech już się odbył. Mów czule do Jerozolimy – czytamy w rozdziale 40.

Głoście jej, że jej ciężka służba została zakończona. Oznacza to, że wygnanie się skończyło. Jej grzech został odkupiony.

Rzeczywiście, zapłaciła podwójnie za wszystkie swoje grzechy. Zatem obraz jest o wiele bardziej optymistyczny. Język ma w sobie czułość.

Pan przychodzi, aby wyzwolić Izraela, aby odkupić Izrael, aby wyzwolić Izrael. To cholewka. Mówi o nadziei.

Skąd NT Wright czerpie większość materiału, gdy mówi o przyszłości w planie Bożym? To nowe niebiosa, nowa ziemia, 65, 66. To jest Izajasz, w którym NT Wright powraca do Starego Testamentu, aby otrzymać wizję odnowionej ziemi. Nie tylko NT Wright, ale inni patrzą na Izajasza, który mówi o odnowie, odnowie i ponownym małżeństwie.

Hefziba, to bardzo interesujące wyrażenie w ostatnich rozdziałach księgi, które mówi Jahwe: „Mam w niej upodobanie”. Będzie to ziemia Beulah, a nie jego ziemia Beulah, ale Beulah oznacza żonaty. Następuje przywrócenie, zjednoczenie, oczyszczona Jerozolima, wierna Jerozolima, odkupiony lud.

I tak perspektywa teologiczna mówi o tym cierpiącym ludzie służebnym, który poprzez proces cierpienia zostaje oczyszczony. I chociaż pierwsze 39 rozdziałów mówi znacznie więcej o mesjańskim królu, to właśnie tam udajemy się, aby uzyskać obietnice Dawida dotyczące nadchodzącego Mesjasza, rozdział 9, rozdział 11 i tak dalej. Ostatnie rozdziały, od 40 do 66, mówią o cierpiącym słudze, który zastępuje mesjańskiego króla.

I Izrael powrócił z niewoli, wracając z niewoli, aby odnowić ojczyznę. Zatem tematem jest przebaczenie, wybawienie, przywrócenie, łaska, pocieszenie i nadzieja. Taki jest nastrój i ton teologii 2. Izajasza.

Tak więc, gdy spojrzymy na argument za 2. Izajaszem, jednym z najczęściej cytowanych fragmentów używanych w argumentacji za 2. Izajaszem jest wzmianka o imieniu Cyrusa, Cyrus, które jest imieniem króla Persji. Cyrus objął władzę nad Persją dopiero w roku 539. Miał sprawować stery przez 210 lat, aż do pojawienia się Aleksandra Wielkiego jako kolejnego superwładcy starożytnego Bliskiego Wschodu.

Ale kiedy czytasz te wersety, które znajdują się jeden po drugim na końcu rozdziału 44 i które wymieniają Cyrusa po imieniu, zauważysz różnicę ponad 200 lat. Izajasz, syn Amosa, żyje w VIII wieku. Cyrus to połowa VI wieku.

I tak w 44,28 jest napisane: Cyrus, on jest moim pasterzem. On spełni wszystkie moje cele. Mówiąc o Jerozolimie zostanie zbudowana, a pod świątynią zostanie założony wasz fundament. Jaki był dekret Cyrusa? Łatwy do zapamiętania, jak numer telefonu.

Ezdrasza 1:2, 3. Ezdrasza rozdział 1, wersety 2 i 3, gdzie jest napisane edykt lub dekret Cyrusa, możesz wrócić do domu. Był łagodnym władcą. I oczywiście wielkie Z, gruz sprowadził do domu pierwszą grupę, około 50 000 osób.

I ten edykt, który został wydany zaledwie kilka miesięcy po dojściu Cyrusa do władzy. I tak pierwszy powrót rozpoczyna się w 536 r. Cyrus jest ponownie wspomniany, a w 45,1 użyto do niego słowa Mesjasz. Spójrz, u proroków mamy kilka interesujących rzeczy.

Nabuchodonozor, ten pogański król Babilonu, nazywany jest Avdi, moim sługą. Nabuchodonozorze, Bóg tak o nim mówi. Teraz mówi: Moim pomazańcem, moim Mesjaszem jest Cyrus.

Należy pamiętać, że Mesjasz ma szeroki zakres znaczeń. Osoba wyznaczona przez Boga, jego agent, i może to być nawet osoba świecka. Wielu chrześcijan ma bardzo tunelową wizję tego, czego może dokonać Bóg.

Bóg działa poza tradycyjnymi kategoriami myśli chrześcijańskiej. Ma cały świat w swoich rękach. On kontroluje wszystko.

Takie jest przesłanie Pisma Hebrajskiego. A świecki władca jest opisywany jako Boży agent w życiu narodu żydowskiego, ponieważ byłby pojazdem, dzięki któremu Żydzi mogliby wrócić do domu i zbudować tę powygnaną świątynię. Tylko mały cień ekstrawagancji świątyni Salomona, ale powygnana świątynia, która miała zostać ostatecznie ukończona około 516 roku i o której wspomina Aggeusz, gdzie ludzie budowali własne domy, a Aggeusz, Zachariasz i inni współcześni zaangażowali w to naród żydowski i zmusili ich do pracy przy ukończeniu tej świątyni, pomimo sprzeciwu Samarytan, pomimo przestojów w pracy, rzeczywiście tak się stało.

Oto Cyrus. Wyróżnia się go wśród zwolenników drugiego Izajasza i trzeba wyjaśnić, skąd pochodzi to imię. Czy Cyrus mógłby po prostu być obecny, gdy drugi Izajasz, ten anonimowy prorok, pisze wśród jeńców i dlatego nawiązuje do swojego imienia? Czy Cyrus, jeśli nie akceptuje się tego poglądu, czy Cyrus mógłby zostać wstawiony później, gdy te wersety były redagowane, a jego imię stało się tym, co uczeni nazywają glosą, to znaczy glosą języka hebrajskiego, późniejszym dodatkiem materiału i w jakiś sposób zaktualizować lub wyjaśnić za pomocą tego wstawienia? Mamy aktualizację materiału.

Dokąd udaje się Abraham, aby ścigać Lotą, gdy spotykają się czterej królowie z pięcioma? Lot zostaje skradziony, a on odzyskuje go aż do samej góry, a Dan, cóż, Dan jeszcze się nie urodził, prawda? Dan był synem Jakuba. Zatem Abraham był Jakubem, a jednak jest to opisywane jako miejsce, w którym Abraham uratował Lotę, północna granica kraju w Rezerwacie Przyrody Dan, jednym z moich ulubionych

pięknych, malowniczych miejsc w kraju. Kocham drzewa, ilekroć można je znaleźć w Izraelu, zawsze jest to bonus.

Większość ludzi powiedziałaaby, że to kraina skał i zwojów, z mnóstwem skał i kilkoma zwojami. Więc tam go uratował, to będzie oczywiście późniejszy dodatek w tekście. Podsumowując, oto trzy główne argumenty przemawiające za tym, że ta książka mogła mieć dwa główne wydarzenia.

Pierwsze 39 rozdziałów prawdopodobnie pochodzi z ręki proroka Izajasza, jakiego znamy, proroka z VIII, VII wieku. Być może ten inny nieznany prorok skomponował tego innego z niewoli babilońskiej. Stało się to dość standardową, przyjętą perspektywą dotyczącą wprowadzenia biblijnego i wiele ksiąg nawiązuje do tego.

Należy jednak pamiętać, że jest to dość późne przekonanie. Aż 200 lat temu nikt o tym nie wiedział, nie proponował tego, a dziś jest wielu ortodoksyjnych Żydów i wielu konserwatywnych chrześcijan, którzy z pewnością kwestionowałiby pewne aspekty tej kwestii. Na następnych zajęciach omówię niektóre argumenty zwolenników jedności księgi w odpowiedzi na argumenty Deuterona i Izajasza.

Do zobaczenia dziś o 16:45.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 24, Izajasz, część 2.